

pisma bralcev

Čakali smo tri ure

Zveza prijateljev mladine Ljubljana-Bežigrad je organizirala letovanje, predšolskih otrok v bazi Umag v času od 26. 5. do 9. 6. 1978. Vsi zbrani malčki, bilo jih je 103 s starši in organizatorjem, so nestrno pričakovali dva avtobusa za napovedani odhod ob 11. uri. Toda petek je bil črn petek, pričakovanih avtobusov ni bilo. Nestrnost malčkov in staršev, posebno še organizatorja letovanja, je dosegla višek, ko smo naročena avtobusa čakali polne tri ure in pol. Vmesne telefonske urgence organizatorja in odgovorili so bili stalno v nasprotju, tako da nismo vedeli, kaj bi. Zanimajo me, kdo je kriv za tako zamudo.

LOJZE GOŠNJAK

Za odgovor smo zaprosili Vilja Grebena, vodjo letovanja pri Zvezi prijateljev mladine Bežigrad:

»Občinska zveza prijateljev mladine neljubemu dogodku ni bila kriva, saj je že v začetku maja 1978 naročila in vplačala dva avtobusa, je zahtevala uradno pojasnilo oz. opravičilo prevoznega podjetja Slavnik, ki ga je posredovala Ilica Zupanc vodja prostih prevozov.

Prejeli smo naslednji dopis:

»Zabranjena uporaba, dvigalo u kvaru!« je napisano na listu ob dvigalu. Vsaj po slovensko bi lahko zapisali.

Za dan 26. 5. nam je naša poslovalnica iz Ljubljane z nalogom za poseben prevoz 5700, izstavljenim dne 8. maja, naročila prevoz z dvema avtobusoma iz Ljubljane v Umag. Avtobusi so bili naročeni ob 11.00 uri. Za omenjeni prevoz smo razporedili dva avtobusa iz naše poslovalnice Umag, ki sta v jutranjih urah imela še transfer iz Umaga v Pulo in nazaj. Po dogovoru s tujo agencijo, ki je obljubila, da bosta avtobusa najkasneje ob 9.30 uri v Umagu, smo voznikom dali še nalog za prevoz iz Ljubljane v Umag. Računali smo, da bosta do 12.00 ure utegnili priti v Ljubljano in javili spremembo odhoda v sredo, dne 24. maja poslovalnici Ljubljana.

Žal pa prevozi niso potekali po naših predvidevanjih. Avtobusa sta v Puli morala čakati prihod aviona, ki je imel precejšnjo zamudo, tako da sta se v Umag vrnila šele ob 10.30. Avtobusa sta takoj nadaljevala vožnjo, zaradi gostega prometa in zastojev v Ljubljani pa nista utegnili priti pravočasno na kraj odhoda.

Delavec v poslovalnici Ljubljana je skušal najti avtobuse pri Kompas, Vitorju ali SAP-u, žal pa so imeli vse zasedene. Zelo nam je žal, da so morali otroci toliko časa čakati na prevoz. Želimo ustreči čim večjemu številu strank,

potem pa pride do takih neljubih dogodkov. Opravičujemo se otrokom za neprijetno čakanje in obljublamo, da se bomo v bodoče še bolj potrudili, da ne bi ponovno prišlo do takih zamud.

Zakaj stoji dvigalo?

Ob pregledu glasila SZDL Bežigrad »Zbor občanov« števil 9 z dne 9. 5. 1978 se z odgovorom uredništva na članek Dvigalo pa ne dela ne morem strinjati, ker sem osebno pri Upravi inšpekcijskih služb v Ljubljani, Vilharjeva ul., dobila drugačno in, upam vsaj, točno tolmačenje.

Tam so mi namreč pojasnili, da se mora hišni svet Mucherjeve ul. 8, verjetno velja isti postopek za vse hišne svete, pismeno obrniti na Zavod za varstvo pri delu, da poda oceno dvigala, ki bi bila po opisu položaja neznane avtorja omenjenega članka vsekakor negativna. Na podlagi te ocene pa oddelek za urbanizem in gradbene zadeve pri skupščini občine Bežigrad v dokaj kratkem roku cca 14 dni, vsaj tako so mi zagotovili, poskrbi za tehnični pregled dvigala.

Z navedenim sem pismeno seznanila predsednika hišnega sveta, doslej pa nisem zasledila realizacije predloga.

Informativno naj omenim, da stanujem v enem od 6 stanovanj najvišjega, to je VIII. nadstropja, kjer prebiva 13 oseb, od teh 3 otroci, ki so premladi za samostojno uporabo dvigala; sama sem že 5. leto bolnik (hrbtenica) in vse pogostejše je delno pokretna, do tega najvišjega nadstropja pa vodi 144 stopnic. Ena od mojih sosed je bila v letu 1977 operirana, podobno stanovalec iz VII. nadstropja.

Toliko v vednost, tovariško vas pozdravljam. Torej rešitev je, le kje so rešitelji?

BOSILJKA BOSNIČ

PRIPIS UREDNIŠTVA:
Hvala lepa za pojasnilo, upamo, da bo pot, ki ste jo predlagali, uspešna. Čudimo se le, zakaj smo mi na Upravi inšpekcijskih služb Ljubljane dobili drugačen odgovor.

V radio-telegrafski in teleprinterjski specialnosti so udeleženci tekmovali v dveh skupinah, posebej vojski in starešine. Med radiotelegrafisti vojski je zmagal Tomislav Huzjak (VP Beograd), med starešinami pa Djuro Bauk (VP Split). Ekipno je v obeh kategorijah zmagal Beograd, Ljubljana pa je bila med starešinami druga. Med teleprinteristi je zmagal vojak Slobodan Vidolin (VP Ljubljana), med starešinami pa Mile Maras (VP Zagreb). V obeh konkurencah je premočno zmagala Ljubljana, ki je osvojila prvo mesto tudi v skupnem seštevku točk v obeh tekmovalnih kategorijah. Tako so Ljubljančani zasluženo osvojili tudi prehodni pokal (na sliki).

VEZISTI SO TEKMOVALI

Halo, kliče Orel!

Zmagovalec vsearmadnega tekmovanja vezistov je ekipa Ljubljane

Letos so se pripadniki rodu zvez oboroženih sil SFRJ iz vse države privikrat zbrali na tekmovanju v bežigradski vojašnici Ljuba Šerčerja. Vsearmadno tekmovanje vezistov radiotelegrafistov, radioteleprinteristov in teleprinteristov predstavlja pregled sposobnosti pripadnikov rodu zvez JLA in TO ter je sestavni del vojaške in bojne vzgoje vezistov.

Tekmovanje vezistov oboroženih sil SFRJ ima že svojo tradicijo. Tekmovalci in tekmovalne ekipe, ki na tekmovanjih dosegajo vrhunske rezultate, so vzpodbuda za ostale pripadnike rodu zvez.

Tekmovanje vezistov ima svoj začetek že v NOB. Prvi radiotelegrafisti so tekmovali na tečajih že leta 1941 v okupirani Ljubljani z namenom, da bi čim bolj obvladali to veščino in tako za vodstvo NOV in PO Slovenije vzpostavili radio-veze z vrhovnim štabom NOV in POJ, GS NOV in PO Hrvatske ter partizanskimi odredi in enotami, ki so nastajale v začetku NOB. Že leta 1942 se je usposabljanje radiotelegrafistov razširilo, saj so radiotelegrafisti tečaji, na katerih so se zbirali mladi, sposobni in v borbah prekaljeni borci, delovali skoraj pri vseh glavnih štabih. Pri vrhovnem štabu NOV in POJ se je redno šolanje radiotelegrafistov začelo med IV. sovražno ofenzivo.

Danes lahko rečemo, da so se radiotelegrafisti šolali in tekmovali med NOB v bojnih vrstah vse do končne zmage nad fašističnimi silami in domačimi izdajalci. Tako so vojni radiotelegrafisti že junija 1941 prenesli sporočilo CK KPJ o oboro-

novrstnih tehničnih sredstev zvez.

V povojnem obdobju se je tekmovanje vezistov JLA in TO nadaljevalo in razvijalo v novih oblikah, skladno z razvojem oboroženih sil SFRJ.

Na letošnjem tekmovanju vezistov JLA in TO v Ljubljani je bilo 13 tekmovalnih ekip iz Ljubljane, Zagreba, Beograda, Skopja, Sarajeva, Splita, Niša, Titograda in Zemuna s približno 250 tekmovalci. V celotnem tekmovalnem obdobju pa je sodelovalo preko 4000 tekmovalcev-vezistov. Doseženi rezultati so boljši od rezultatov na vsearmadnem tekmovanju vezistov leta 1977 ter zagotavljajo visoko stopnjo pripravljenosti in usposobljenosti vezistov oboroženih sil.

V posameznih tekmovalnih kategorijah so dosežki tekmovalcev celo že na meji človeških fizioloških sposobnosti. Na tekmovanju vezistov v Ljubljani so uvedli tudi novosti: tekmovalne ekipe in tekmovalci so imeli svoje pokrovitelje s civilnega področja – ustanove zvez in ozde, ki proizvajajo sredstva za zveze za OS SFRJ in celotni sistem zvez v Jugoslaviji. Pri obisku teh organizacij so se tekmovalci seznanili z organizacijo, delom in problemi zvez, pridobili pa so tudi nova znanja in vzpostavili dragocene

tovariške stike. Druga novost je bila v tem, da so imeli pokrovitelji tekmovalnih ekip pogovor za okroglo mizo z generalom Novakom Vučiničem iz GS JLA na temo »Enotnost sistema zvez v SFRJ in možnosti za reševanje tovrstnih problemov posebno v izrednih pogojih in v vojni«. Vojni vezisti – udeleženci NOB pa so v razgovoru z tekmovalci v domu JLA v Ljubljani prenesli na tekmovalce svoje bogate izkušnje iz druge svetovne vojne. V času tekmovanja so vezisti navezali tesne stike z drugimi prebivalci Ljubljane, z družbenopolitičnimi in delovnimi organizacijami ter s šolami. Ob veličastnem zaključku tekmovanja na dan mladosti v vojašnici Ljuba Šerčerja so vezisti skupaj s prebivalci Ljubljane, predvsem Bežigrada, vojaško gimnazijo Franca Rozmarna-Staneta, šolo PTT in šolo Litostrojska počastili Titov 86. rojstni dan, mu poklonili dosežene rezultate tekmovanja in Titu poslali svoj pozdravni telegram. Tekmovanje je zaključil generalpodpolkovnik Jože Obžolt.

VINKO VOLK

REZERVNI VOJAŠKI STAREŠINE

Znanje na ravni

Zadnjo majsko soboto so se končale taktično-orientacijske vaje rezervnih vojaških starešin občine Bežigrad. Vaj se je udeležila večina starešin obveznikov, sodelovali pa so tudi neobvezniki, predvsem v izpitnih komisijah in pri drugih organizacijskih delih. Prva ocena vaj je zelo dobra. Rezervni starešine so vaje vzeli zelo resno tako na strokovno-vojaškem kakor tudi na politično-ideološkem področju. V prihodnjih dneh bodo za vso občino in za posamezne krajevne skupnosti naredili podrobne analize poteke vaj, doseženih uspehov, napak in pomanjkljivosti, kar jim bo v pomoč prihodnje leto. Obvezno streljanje, ki sodi k vajam, bo jeseni na strelišču ob Dolenjski cesti.

STEVO JAVOR

KAKO VISOKO NAJ GRADIMO?

Odslej samo šest nadstropij?

Razmišljanja o varnosti stanovalcev v višjih nadstropjih ob dnevu civilne zaščite, 20. juniju

»Kako visoko naj gradimo?« se navadno sprašujejo projektanti in urbanisti, ko snujejo novogradnje za popolnoma nova naselja ali za zapolnitev praznin v obstoječih naseljih.

Na njihove odločitve vpliva navadno niz zahtev, od možnosti naročnikov in osnovnih namenov objektov, do splošnih norm, ki jih je treba upoštevati.

Osnovna problema sta velikost zemljišča, kjer bo objekt stal in njegova širša lokacija. Tako vnaprej opredelijo višino objekta, saj gradijo visoke objekte navadno v središču mest, ob oddaljevanju od prometnic in centrov pa se višina gradbenih objektov zmanjšuje.

Na stranske posledice visoko zasnovanih gradenj pomislimo navadno šele takrat, ko je že prepozno. Pogosto namreč ne upoštevamo neugodnega početja stanovalcev v višjih nadstropjih, občutka strahu in ujetosti ter drugih tegob. Tudi gospodarjenje v takih objektih je dražje: voda v ceveh se namreč čezmerno ogreva in tako nudi ugodne pogoje za razvoj nezaželenih

bakterij, ki povzročajo epidemije, na prekinitev električne energije in posledice pa ne smemo niti pomisliti itd.

V mislih imamo še druge probleme, ki nastanejo v nenormalnih razmerah. Tehnični pogoji za gradnjo visokih objektov so zahtevni, vendar, doslej še nismo našli učinkovitega načina reševanja ljudi iz stolpnice ob primeru močnejšega ali celo rušilnega potresa. Ne dvornimo, da bi stolpnice in drugi visoki objekti ob pravilnem projektiranju in pravilni gradnji prenesli potres VIII. do IX. stopnje MCS (Mercalli-Cancani-Siebergove) lestvice, ki je po potresni oceni v Ljubljani možen. Šibke točke so namreč predvsem v izdelavi nekaterih gradbenih elementov, ki se lahko narušijo in tako onemogočijo izpraznjenje objektov, povzročijo pa lahko tudi žrtve. Vzpostavljena je možnost požara in panike med stanovalci.

Strokovnjaki potresne službe ugotavljajo, da je tvegano graditi na potresno aktivnih tleh, zato priporočajo poleg upoštevanja ve-

ljavnih predpisov o potresno varni gradnji tudi učinkovitejše preverjanje projektov in nadzor gradnje. Svetujejo še omejitve višine objektov ob upoštevanju nosilnosti tal na različnih področjih Ljubljane: menijo namreč, da v Ljubljani ne bi smeli graditi v višino več kot šest nadstropij.

Do enakih zaključkov so prišli tudi strokovnjaki, ki tivno ukvarjajo s problematiko civilne zaščite. Organizacija civilne zaščite se ustavlja prav ob problemu, kako ob velikih nesrečah reševati ljudi iz stolpnice, hitro izprazniti objekt v primeru vojnih akcij ob letalskem ali kemičnem napadu in ob diverzijah ter kako rešiti ostale stanovalce, ki jim je bil umik onemogočen?

V Ljubljani, tudi v bežigradski občini, ustanavljamo enote hišne civilne zaščite, ki predstavljajo jedro organizirane samozaščite stanovalcev in občanov.

Na jesenskem razširjenem posvetovanju sveta za ljudsko obrambo, varnost in družbeno samozaščito so obravnavali navedene probleme, mestni in občinski štab za civilno zaščito pa sta kasneje sprejela nekaj sklepov o omejitvi višine gradenj ter jih posredovala upravnim službam in projektantskim organizacijam.

Tako se je pojavilo vprašanje, kdaj bomo pričeli upoštevati sklepe najvišjih samoupravnih in strokovnih organov s področja ljudske obrambe v praksi? Nas bo moral v to prisiliti zakon?

Za zaključek: v Beogradu so zadeno kmalu zadovoljivo rešili, ko je nekatera gradbišča obiskal tovariš Tito.

FRANC TEGELJ

Pohod na Malo planino

Krajevna konferenca Zveze rezervnih vojaških starešin Črnuče in Planinsko društvo Črnuče pripravljata ob občinskem prazniku Bežigrada in prazniku krajevne skupnosti Črnuče-Nadgorica množični kondicijski pohod rezervnih vojaških starešin na Malo planino.

Pohod bo v soboto, 24. junija. Organiziran bo v treh smereh:
1. Stahovica-Pasje pečine-Mala planina, 3 ure hoda;
2. Črna (Jurček)-Mala planina, 1.30 ure hoda;
3. Kranjski rak-Mala planina, 1 ura hoda.
Avtobusi Vitorja vozijo do Stahovice. Na vseh treh odhodnih točkah so zagotovljeni parkirni prostori. Z odhodnih točk bomo krenili ob 8. uri, kjer bo vsako skupino prevzel vodnik. V domu Planinskega društva Črnuče na Mali planini bo pripravljen topli obrok hrane po ceni 30 din.
Prijava sprejemata do 15. junija občinska konferenca Zveze rezervnih vojaških starešin Bežigrad, Parmova 43 (telefon 311-745) in krajevna skupnost Črnuče, Titova 373 (telefon 342-224); pri prijavi obvezno navedite, s katere točke boste krenili.
Priporočamo toplo planinsko obleko in dobro obutje.
V primeru slabega vremena pohod ne bo organiziran.